

[Anders Andersen.]

den tekniske udviklings muligheder, således at den enkeltmedarbejder, hvilken plads han end står på, kan få den bedste mulighed for at øge resultaterne af sin arbejdsindsats.

Skal disse tilpasningsprocesser imidlertid gennemføres, uden at de ledsages af unødigt smerte og ulykke for mange i vort samfund, må de efter venstres opfattelse finde sted i et gunstigt økonomisk klima præget af høj aktivitet. Derfor må vi vende os imod den forhøjelse af statens skatteudskrivning, som det foreliggende finanslovsforslag er udtryk for, og som vi finder unødigt vil vanskeliggøre løsningen af de problemer, vore erhverv står over for. En afbalancering af krav og kræfter i vor økonomi må efter venstres opfattelse i højere grad ske over besparelser på de offentlige udgifter og igennem en påkaldelse og en påskønnelse af den private opsparingsvilje, af initiativ og arbejdsomhed. Det var også det, som klart kom til udtryk i det skatteforslag, vi fremsatte i folketinget den 18. oktober i år.

Mit parti har i folketingssamlingen 1959-60 fremsat en række spareforslag. Jeg skal ikke ved denne lejlighed gentage disse; de blev for øvrigt også meget omtalt under den nylig afsluttede valgkamp. Vi vil ved den fortsatte behandling af det foreliggende finanslovsforslag her i folketinget og i udvalget arbejde for besparelser på en række poster, og vi håber, at vi fremover i højere grad end hidtil må finde regeringen modtagelig for vore forslag.

Lad mig imidlertid i denne forbindelse sige, at venstre naturligvis erkender, at der inden for det offentliges område trænger sig store opgaver på, hvis løsning i høj grad er ønskelig; men også i det private erhvervsliv er opgaverne mange og store og deres løsning ikke mindre påtrængende. Vi kan ikke anerkende, at en offentlig opgave, blot fordi den er offentlig, skal have forret fremfor opgaver i det private erhvervsliv. Der må i disse spørgsmål ske en nøje afvejning af de foreliggende opgaver ud fra en vurdering af deres værdi for samfundets videre udvikling. Vi har med vore spareforslag peget på områder, hvor vi tillægger det offentliges indsats mindre værdi end de hensyn inden for erhvervenes og den

enkeltes område, som vil kunne tilgodeses ved at lade borgerne beholde disse midler. Men vi må herudover — og jeg tror, det ikke er det mindst væsentlige, fordi det dog berører en så langt større del af det offentliges udgiftsbudget — over for de store opgaver, som der er principiel enighed mellem partierne om at det offentlige bør løse, nøje følge, at det også på disse områder sker på den økonomisk mest hensigtsmæssige måde. Afvejningen standser ikke ved, om denne eller hin opgave skal løses nu eller ej; den går videre til den måde, som opgaven skal løse på.

Jeg ønsker ikke, at de opgaver, som vi er enige om at det offentlige må og skal løse, hvad enten det er inden for undervisning, samfærdsel, socialpolitik, eller hvad det nu kan dreje sig om, skal løses på mindre forsvarlig måde, men jeg kunne i og for sig ønske mig, at de, som skal varetage disse opgavers løsning, lidt oftere spurgte sig selv, om det teaktræspanel, denne eller hin snorlige kantstensrække nu også har større værdi for samfundet end den arbejdsplads eller det værksted, som vore erhverv kunne opnå for de samme penge, som man ellers bruger på disse områder. Det vil altid være sådan, at jo større beslag det offentlige lægger på pengemidler til disse opgaver, des større beslag lægger man på de midler, som borgerne ellers ville have til rådighed til deres opgaver.

Jeg vil gerne vende tilbage til det, som for mig og mit parti er et centralt problem i dagens økonomiske debat. Vi er igennem en årrække sakkert bagud for det øvrige Vesteuropa, når talen er om produktionsstigning og forbedring af produktiviteten. Til dels har denne uheldige udvikling haft ydre årsager, men det sidste par års gunstige internationale konjunkturer har bragt os muligheder for at bringe vor økonomi ud af dette skæve spor. Det står nu i høj grad til vor egen forvaltning af disse muligheder, hvorvidt det skal lykkes at omsætte dem i varige forbedringer, som fremover kan danne grundlag for bevarelsen af et højt beskæftigelsesniveau og for en stigning i erhvervenes produktion og produktivitet på linje med det øvrige Vesteuropa.

Udtrykket konsolidering er adskillige gange dukket op i den senere tids diskussion, og det er sagt, at de såkaldte gode tider